

Chú giải Thái kinh Tăng Chi Bộ I – Chương 1 – 14.9. Phẩm Người Tối Thắng

Giải thích về Kinh Anguttara Nikāya – Ekaka Nipāta.

Phần 1.

/ .
Cửa sổ số 9 / 10.

Giải thích Kinh số 9.

Lịch sử của Tôn giả Pūṇṇamantanīputta.

Xin hãy biết các phán quyết trong Kinh số 9 như sau.

(
Danh từ Pūṇṇamantanīputta có nghĩa là Tôn giả tên là Pūṇṇa, nhưng ngài là con của bà Mantanī Bà-la-môn (nên gọi là Pūṇṇamantanīputta).

Trong vấn đề nghiệp của ngài, có những câu chuyện sẽ được đề cập như sau.

Nghe nói rằng, trước khi Đức Tathāgata có tên là Phatummattara xuất hiện, ngài Pūṇṇa đã sinh ra trong một gia đình Bà-la-môn vĩ đại ở thành Hongsawadi, và vào ngày được đặt tên, họ hàng đã đặt tên ngài là Kottama.

Ngài trưởng thành, học tập Tam Vệ, là người thông minh trong tất cả các ngành nghề thuật, có 500 môn đệ đi theo, do đó, khi xem Tam Vệ, ngài không thấy được pháp giải thoát.

Ngài nghĩ rằng, Tam Vệ này giống như cây chuối, bên ngoài nhẵn nhụi, bên trong không

có chất lượng gì.

Việc theo học Tam Vệ này đi khắp nơi cũng giống như tiêu thụ rơm, chúng ta cần gì với nghệ thuật này, do đó, ngài đã xuất gia làm ẩn sĩ, tạo ra Phạm hạnh, là người có thiên định không suy giảm, sẽ đạt được cõi Phạm thiên. Vì vậy, ngài cùng với 500 môn đệ đi đến chân núi để xuất gia làm ẩn sĩ.

Ngài có 18.000 người Khất sĩ làm môn đệ, ngài đã thực hiện 5 phép thần thông và 8 thiên định rồi hướng dẫn các Khất sĩ đó.

Các Khất sĩ đó đã giữ gìn giới luật của ngài, tinh tấn hành trì cho đến khi đạt được 5 phép thần thông và 8 thiên định.

Khi thời gian trôi qua xa xôi, vào thời điểm mà Kottama Đạo sĩ đã già, Đức Phật Phatummattara đã đạt được quả vị tối thượng, Ngài đã tuyên bố bánh xe của giáo pháp vĩ đại, với hàng ngàn Tỳ-khưu là môn đệ, Ngài cư ngụ tại thành Hongsawadi.

Một hôm, Đức Tathāgata quan sát chúng sinh vào lúc gần sáng, Ngài thấy được tâm tư chứng quả A-la-hán của đoàn thể Kottama Đạo sĩ và nguyện vọng của Kottama Đạo sĩ (là mong muốn rằng, xin cho chúng con trở thành bậc nhất trong số các Tỳ-khưu là người giảng pháp trong giáo pháp của Đức Phật sẽ xuất hiện trong tương lai).

Do đó, Ngài đã tắm rửa vào buổi sáng sớm, tự tay cầm bát và y, Ngài đi đến một nơi mà không ai biết đến. Khi các đệ tử của Kottama Đạo sĩ đi vào rừng để tìm kiếm trái cây và củ, Ngài đứng chờ ở cửa bát-nhã của Kottama Đạo sĩ.

Mặc dù Kottama Đạo sĩ không biết rằng Đức Phật đã xuất hiện, nhưng thấy Đức Tathāgata từ xa, họ biết rằng người đàn ông này có thể là một người đã thoát khỏi thế gian.

Giống như thành tựu của hình tướng của Ngài, nếu sống trong gia đình, Ngài sẽ là một vị vua, còn nếu xuất gia, Ngài sẽ là Đức Phật toàn tri với mọi phiền não đã được mở ra.

Vì vậy, họ đã đánh lễ Đức Tathāgata ngay lần gặp đầu tiên và nói rằng:

Kính bạch Đức Thế Tôn, xin Ngài hãy ngồi ở đây, chỗ ngồi đã được chuẩn bị sẵn.

Đức Thế Tôn ngồi xuống và thuyết pháp cho Kottama Đạo sĩ.

Lúc đó, các đệ tử Khất sĩ đến với ý định sẽ dâng những trái cây và củ từ rừng cho vị thầy, còn phần còn lại họ sẽ tự tiêu thụ. Thấy Đức Tathāgata ngồi trên chỗ ngồi cao, còn vị thầy ngồi trên chỗ thấp, họ đã bàn luận với nhau rằng:

Chúng ta đã nghĩ rằng trong thế giới này không có ai vĩ đại hơn vị thầy của mình, nhưng bây giờ chỉ có người đàn ông này khiến thầy của chúng ta ngồi trên chỗ thấp trong khi chính mình ngồi trên chỗ cao, người này thật là vĩ đại. Vì vậy, họ cùng nhau cầm giỏ đến.

Kottama Đạo sĩ lo ngại rằng những Khất sĩ này sẽ thờ lạy mình trong sự hiện diện của Đức Tathāgata, nên đã nói rằng:

Hỡi các vị, đừng thờ lạy tôi, mà hãy thờ lạy người đàn ông này, người mà trong cả thế giới và cõi trời đều đáng để các vị tôn kính.

Các Đạo sĩ nghĩ rằng, thầy không biết chắc sẽ không nói gì, nên họ đã đồng loạt đánh lễ chân của Đức Thế Tôn.

Kottama Đạo sĩ nói rằng, các vị, chúng tôi không có món ăn nào khác để dâng lên Đức Tathāgata, chúng tôi sẽ dâng trái cây và củ từ rừng, nên đã chọn những sản phẩm tinh tế, đặt cẩn thận vào bát của Đức Phật và dâng lên.

Đức Thế Tôn đã ăn trái cây và củ từ rừng, sau đó, cả các Đạo sĩ và đệ tử cũng ăn.

Khi Đức Thế Tôn ăn xong, Ngài suy nghĩ rằng, hai vị Thượng Tọa hãy đưa hàng ngàn Tỳ-

khuru đến đây. Lúc đó, Tôn giả Mahāvimala, Thượng Tọa nhớ rằng Đức Thế Tôn đã đi đâu, và biết rằng Ngài muốn mình đến, nên đã đưa hàng ngàn Tỳ-khuru đến để dâng lễ.

()

Kottama Đạo sĩ nói với các đệ tử rằng, các vị, chúng ta không có lễ vật nào khác (các Tỳ-khuru đứng đây cũng thật khó chịu), chúng ta sẽ trải hoa lên chỗ ngồi cho các Tỳ-khuru với Đức Phật là người đứng đầu. Các vị hãy đi lấy hoa mọc ở cả trên đất và dưới nước.

Ngay lập tức, các Đạo sĩ đã mang những hoa đầy màu sắc và hương thơm từ chân núi bằng quyền năng của mình, trải những chỗ ngồi như đã đề cập trong câu chuyện về Tôn giả Sāriputta.

Việc vào Niết-bàn cũng như việc che ô đều phải được hiểu theo cách đã đề cập ở trên.

Vào ngày thứ 7, Đức Thế Tôn ra khỏi Niết-bàn, thấy các Đạo sĩ đứng vây quanh, Ngài gọi vị Thượng Tọa đã đạt được ưu việt trong việc giảng pháp và nói rằng:

Hãy xem, các Tỳ-khuru, đoàn Đạo sĩ này đã thực hiện lễ cúng dường lớn, ngài hãy chúc phúc cho việc trải hoa này cho nhóm Đạo sĩ này.

Vị Tỳ-khuru đó nhận lời của Đức Phật rồi suy nghĩ về giáo điển để thực hiện lời chúc phúc. Khi vị Tỳ-khuru kết thúc bài thuyết pháp, Đức Thế Tôn phát ra âm thanh như tiếng của chư thiên để tự mình giảng pháp.

()

Khi bài thuyết pháp kết thúc (trừ Kottama Đạo sĩ ra), 18.000 người Khất sĩ còn lại đã đạt được quả A-la-hán.

Còn Kottama Đạo sĩ không thể tự mình chứng đắc, nên đã thưa với Đức Thế Tôn rằng: Kính bạch Đức Thế Tôn, Tỳ-khuru đã thuyết pháp trước đây tên gì trong giáo pháp của Ngài?

Đức Phật nói: Kottama Đạo sĩ, vị Tỳ-khuru này là người vĩ đại nhất trong số các Tỳ-khuru là

người giảng pháp trong giáo pháp của chúng ta.

Kottama Đạo sĩ quỳ lạy dưới chân Ngài và bày tỏ nguyện vọng rằng: Kính bạch Ngài, với công đức mà con đã tạo ra trong 7 ngày này, con mong rằng con sẽ trở thành người vĩ đại nhất trong số các Tỳ-khưu là người giảng pháp trong giáo pháp của một Đức Phật trong tương lai, giống như vị Tỳ-khưu này.

Đức Thế Tôn xem xét tương lai và biết rằng nguyện vọng của Kottama Đạo sĩ sẽ thành hiện thực mà không gặp trở ngại gì. Ngài đã tiên đoán rằng, vào cuối thời gian của một trăm ngàn kiếp trong tương lai, sẽ có một Đức Phật tên là Kottama xuất hiện, và Ngài sẽ là người vĩ đại nhất trong số các Tỳ-khưu là người giảng pháp trong giáo pháp của Ngài.

Sau đó, Ngài nói với các Đạo sĩ đã đạt được quả A-la-hán rằng: Hãy đến đây, các Tỳ-khưu, hãy trở thành Tỳ-khưu.

Nghe vậy, tất cả các Đạo sĩ liền biến mất tóc và râu, và với sức mạnh, họ đã trở thành giống như các Tôn giả 100 tuổi.

Đức Thế Tôn dẫn các Tỳ-khưu trở về chùa.

Kottama Đạo sĩ đã chăm sóc Đức Thế Tôn cho đến cuối đời, thực hành những việc thiện theo sức của mình, luân chuyển trong cõi trời và loài người suốt hàng trăm ngàn kiếp.

Khi Đức Thế Tôn của chúng ta ra đời trong một gia đình Bà-la-môn vĩ đại, tại làng Bà-la-môn có tên là Thonawatu, không xa thành phố Kapilavatthu, vào ngày đặt tên, họ hàng đã đặt tên ngài là Pūṇṇa.

Khi Đức Thế Tôn đạt được giác ngộ tối thượng, Ngài đã tuyên bố bánh xe của giáo pháp vĩ đại, từ từ đi vào thành Rajagaha.

Tôn giả Ānanda Kottama đã đến thành Kapilavatthu, cho Pūṇṇa, cháu trai của mình xuất

gia. Sáng hôm sau, ngài đến gặp Đức Tathāgata, dâng lễ và sau đó xin phép đến hồ Chattāntā để nghỉ ngơi giữa ngày.

Pūṇṇamantanīputta đến gặp Đức Tathāgata cùng với Tôn giả Ānanda Kottama, suy nghĩ rằng mình sẽ hoàn thành nhiệm vụ của một người xuất gia trước khi đến gặp Đức Tathāgata. Vì vậy, ngài đã ở lại trong thành Kapilavatthu, thực hành thiền quán, không lâu sau đó đã đạt được A-la-hán, và có 500 cậu bé được xuất gia dưới sự hướng dẫn của ngài.

Tôn giả đã giảng dạy cho các người xuất gia đó về 10 chủ đề giảng pháp, và tất cả các người xuất gia đã giữ gìn giới luật của ngài và đều đạt được A-la-hán.

Các Tỳ-khưu đó biết rằng nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, nên đã vào gặp vị thầy và nói rằng: Kính bạch Ngài, nhiệm vụ của chúng con và những người đã học về 10 chủ đề giảng pháp đã hoàn thành, đã đến lúc chúng con sẽ gặp Đức Tathāgata.

Nghe lời của các Tỳ-khưu, Tôn giả suy nghĩ rằng Đức Thế Tôn biết rằng chúng ta đã học về 10 chủ đề giảng pháp. Khi chúng ta thuyết pháp, cũng không ngoài 10 chủ đề này, và nếu chúng ta đi cùng nhau như thế này, việc gặp Đức Tathāgata là không thích hợp.

Vì vậy, ngài đã nói với các Tỳ-khưu rằng: Các vị hãy đi trước để gặp Đức Thế Tôn và hãy cúi lạy chân Ngài theo lời chúng ta. Chúng ta cũng sẽ đi theo con đường mà các vị đã đi.

Tất cả các Tỳ-khưu đều đến từ cùng một vùng đất với Đức Tathāgata. Tất cả đều là những bậc thánh nhân, đã học về 10 chủ đề giảng pháp, rất vui mừng với lời dạy của vị thầy của mình. Họ đã kính lễ Tôn giả rồi đi tiếp, đi qua quãng đường 60 do tuần cho đến khi đến được Venuvana Mahāvihāra ở thành Rajagaha.

Họ đã dâng lễ chân Đức Tathāgata và cùng nhau ngồi ở chỗ thích hợp.

Đây là thói quen thường nhật của các Đức Thế Tôn để thể hiện sự hoan hỷ khi gặp gỡ các Tỳ-khưu đến từ nơi khác. Vì vậy, Đức Thế Tôn đã nói chuyện với các Tỳ-khưu bằng những lời ngọt ngào, với nội dung như sau: Các Tỳ-khưu, điều này có thể chịu đựng được không?

Rồi Ngài hỏi rằng: Các vị đến từ đâu? Khi các Tỳ-khưu đó trả lời rằng: Chúng con đến từ quốc gia.

Sau đó, Ngài đã hỏi vị Tỳ-khưu đã học về 10 chủ đề giảng pháp rằng: Hỡi các Tỳ-khưu, những Tỳ-khưu nào trong cùng quê hương này có thể ca ngợi ai rằng bản thân cũng ước muốn ít ỏi? Hãy dạy cho các Tỳ-khưu về việc ước muốn ít ỏi như vậy.

Các Tỳ-khưu thưa rằng: Kính bạch Ngài, ngài có tên là Pūṇṇamantanīputta, Kính bạch Ngài.

Tôn giả Sāriputta nghe những lời đó, nên mong muốn gặp Tôn giả.

Lúc đó, Đức Thế Tôn đã rời thành Rajagaha để đến thành Sāvatthi. Tôn giả Pūṇṇamantanīputta nghe rằng Đức Tathāgata đã đến thành Sāvatthi, nên nghĩ rằng mình sẽ đi gặp Đức Thế Tôn. Ngài đã đi cho đến khi gặp Đức Tathāgata trong Khandhaka của Ngài.

Đức Thế Tôn đã thuyết pháp cho ngài, Tôn giả lắng nghe pháp rồi dâng lễ Đức Tathāgata, sau đó đến rừng Andhavana để tránh xa, và ngồi nghỉ giữa ngày dưới gốc cây.

Tôn giả Sāriputta biết rằng ngài đã đến, tìm hướng đi rồi đi đến gốc cây đó, nói chuyện với Tôn giả và hỏi về thứ tự của 7 sự thanh tịnh.

Tôn giả cũng đã giải thích về những gì ngài hỏi và hỏi lại, Tôn giả cả hai đều hoan hỷ với lời dạy của nhau.

Sau đó, Đức Thế Tôn đã ngồi giữa các Tỳ-khưu và công nhận Tôn giả là người vĩ đại nhất trong số các Tỳ-khưu là người giảng pháp.

Kết thúc phần giải thích Kinh số 9.